

ПОЛОЖЕННЯ про плату за землю

1. Загальні положення

Плата за землю встановлюється відповідно до статей 10 та 269 Податкового Кодексу України із змінами внесеними Законом України „Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи” від 28.12.2014р. №71-УІІ.

2. Платники земельного податку

1) Платниками податку є:

- власники земельних ділянок, земельних часток(паїв);
- землекористувачі.

2) Особливості справляння податку суб'єктами господарювання, які застосовують спрощену систему оподаткування, обліку та звітності, встановлюються главою 1 розділу XIV Податкового кодексу.

3. Об'єкти і база оподаткування земельним податком

1) Об'єктами оподаткування є – земельні ділянки, які перебувають у власності або користуванні; земельні частки (паї), які перебувають у власності.

2) Базою оподаткування є:

- нормативна грошова оцінка земельних ділянок з урахуванням коефіцієнта індексації, визначеного відповідно до порядку, встановленого розділом XIII Податкового Кодексу України ;
- площа земельних ділянок, нормативну грошову оцінку яких не проведено.

3) Рішення ради щодо нормативної грошової оцінки земельних ділянок офіційно оприлюднюється відповідним органом місцевого самоврядування до 15 липня року, що передусь бюджетному періоду, в якому планується застосування нормативної грошової оцінки земель або змін (плановий період). В іншому разі норми відповідних рішень застосовуються не раніше початку бюджетного періоду, що настає за плановим періодом.

4. Ставка податку

Для визначення розміру земельного податку використовується нормативна грошова оцінка земельних ділянок.

4.1. Ставка земельного податку за земельні ділянки, нормативну грошову оцінку яких проведено, встановлюється в розмірі не більше **0.1** відсотків від їх нормативної грошової оцінки, а для сільськогосподарських угідь – **0.1** відсотка від їх нормативної грошової оцінки.

Ставка податку встановлюється у розмірі не більше **12** відсотків від їх нормативної грошової оцінки за земельні ділянки, які перебувають у постійному користуванні суб'єктів господарювання (крім державної та комунальної форми власності).

5. Податковий період

1) Базовим податковим (звітним) періодом для земельного податку є календарний рік.

2) Базовий податковий (звітний) рік починається 1 січня і закінчується 31 грудня того ж року (для новостворених підприємств та організацій, а також у зв'язку із набуттям права власності та/ або користування на нові земельні ділянки може бути меншим 12 місяців).

6. Порядок обчислення земельного податку

Підставою для нарахування земельного податку є дані державного земельного кадастру. Центральні органи виконавчої влади, що реалізують державну політику у сфері земельних відносин та у сфері державної реєстрації речових прав на нерухоме майно, у сфері

будівництва, щомісяця, але не пізніше 10 числа наступного місяця, а також за запитом відповідного контролюючого органу за місцезнаходженням земельної ділянки подають інформацію, необхідну для обчислення і справляння плати за землю, у порядку, встановленому Кабінетом Міністрів України.

7. Строк сплати земельного податку

1) Податкове зобов'язання з земельного податку, визначене у податковій декларації, у тому числі за нововідведені земельні ділянки, сплачується власниками та землекористувачами земельних ділянок за місцезнаходженням земельної ділянки за податковий період, який дорівнює календарному місяцю, щомісяця протягом 30 календарних днів, що настають за останнім календарним днем податкового (звітного) місяця.

2) При переході права власності на будівлю, споруду (їх частину) земельний податок за земельні ділянки, на яких розташовані такі будівлі, споруди (їх частини), з урахуванням прибудинкової території сплачується на загальних підставах з дати державної реєстрації права власності на таку земельну ділянку.

3) У разі надання в оренду земельних ділянок (у межах населених пунктів), окремих будівель (споруд) або їх частини власниками та землекористувачами, податок за площі, що надаються в оренду, обчислюється з дати укладання договору оренди земельної ділянки або з дати укладення договору оренди будівель (їх частин).

8. Пільги щодо сплати земельного податку для фізичних осіб

1) Від сплати податку звільняються:

- інваліди першої і другої групи;
 - фізичні особи, які виховують трьох і більше дітей віком до 18 років;
 - пенсіонери (за віком);
 - ветерани війни та особи, на яких поширюється дія Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту”;
 - фізичні особи, визнані законом особами, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи.
- Учасники АТО.

2) Звільняється від сплати податку за земельні ділянки, передбачене для відповідної категорії фізичних осіб підпунктом 8.1, поширюється на одну земельну ділянку за кожним видом використання у межах граничних норм:

- для ведення особистого селянського господарства – у розмірі не більш як 2 гектари;
- для будівництва та обслуговування житлового будинку, господарських будівель у споруд (присадибна ділянка): у селлах- не більш як 0,25 гектара, в селищах – не більш як 0,15 гектара, в містах - не більш як 0,10 гектара;
- для індивідуального дачного будівництва - не більш як 0,10 гектара;
- для будівництва індивідуальних гаражів – не більш як 0,01 гектара;
- для ведення садівництва – не більш як 0,12 гектара.

3) Від сплати податку звільняються на період дії єдиного податку четвертої групи власники земельних ділянок, земельних часток (паїв) та землекористувачі за умови передачі земельних ділянок та земельних часток (паїв) в оренду платнику єдиного податку четвертої групи.

9. Земельні ділянки, які не підлягають оподаткуванню

1) Не сплачується податок за:

- сільськогосподарські угіддя зон радіоактивно забруднених територій, визначених відповідно до закону такими, що зазнали радіоактивного забруднення внаслідок Чорнобильської катастрофи (зон відчуження, безумовного (обов'язкового) відселення, гарантованого добровільного відселення і посиленого радіологічного контролю), і хімічно забруднених сільськогосподарських угідь, на які запроваджено обмеження щодо ведення сільського господарства;
- землі сільськогосподарських угідь, що перебувають у тимчасовій консервації або у стадії сільськогосподарського освоєння;
- земельні ділянки державних сортивипробувальних станцій і сортидільниць, які використовуються для випробування сортів сільськогосподарських культур;

- землі дорожнього господарства автомобільних доріг загального користування – землі під проїзною частиною, узбіччям, земляним полотном, декоративним озелененням, резервуарами, кюветами, мостами, штучними спорудами, тунелями, транспортними розв'язками, водопропускними спорудами, підпірними стінками, шумовими екранами, очисними спорудами і розташованими в межах смуг відведення іншими дорожніми спорудами та обладнанням, а також землі, що знаходяться за межами смуг відведення, якщо на них розміщені споруди, що забезпечують функціонування автомобільних доріг, а саме:

а) паралельні об'їзди дороги, паромні переправи, снігозахисні споруди і насадження, протилавинні та протисельові споруди, вловлюючі з'їзди, захисні насадження, шумові екрани, очисні споруди;

б) майданчики для стоянки транспорту і відпочинку, склади, гаражі, резервуари для зберігання паливно-мастильних матеріалів, комплекси для зважування великогабаритного транспорту, виробничі бази, штучні та інші споруди, що перебувають у державній власності, власності державних підприємств або власності господарських товариств, у статутному капіталі яких 100 відсотків акцій (часто, паїв) належить державі;

- земельні ділянки сільськогосподарських підприємств усіх форм власності та фермерських (селянських) господарств, зайняті молодими садами, ягідниками та виноградниками до вступу їх у пору плодоношення, а також гібридними насадженнями, генофондовими колекціями та розсадниками багаторічних плодових насаджень;

- земельні ділянки кладовищ, крематоріїв та колумбаріїв;

- земельні ділянки, на яких розташовані дипломатичні представництва, які відповідно до міжнародних договорів (угод), згода на обов'язковість яких надана Верховною Радою України, користуються приміщеннями та прилеглими до них земельними ділянками на безоплатній основі.

10. Орендна плата

1) Підставою для нарахування орендної плати за земельну ділянку є договір оренди такої земельної ділянки, оформлений та зареєстрований відповідно до законодавства. Органи виконавчої влади та органи місцевого самоврядування, які укладають договори оренди землі, повинні до 1 лютого подавати контролюючому органу за місцезнаходженням земельної ділянки переліки орендарів, з якими укладено договори оренди землі на поточний рік, та інформувати відповідний контролюючий орган про укладення нових, внесення змін до існуючих договорів оренди землі та їх розірвання до 1 числа місяця, що настає за місяцем, у якому відбулися зазначені зміни.

2) Платником орендної плати є орендар земельної ділянки.

3) Об'єктом оподаткування є земельна ділянка, надана в оренду.

11. Ставка орендної плати

Розмір орендної плати за користування земельною ділянкою встановлюється у договорі оренди -10 відсотків нормативної грошової оцінки.

12. Індиксація нормативної грошової оцінки земель

Центральний орган виконавчої влади, що реалізує державну політику у сфері земельних відносин, за індексом споживчих цін за попередній рік щороку розраховує величину коефіцієнта індексації нормативної грошової оцінки земель, на який індексується нормативна грошова оцінка сільськогосподарських угідь, земель населених пунктів та інших земель несільськогосподарського призначення за станом на 1 січня поточного року, що визначається за формулою:

$K_i = I:100$, де I- індекс споживчих цін за попередній рік.

У разі якщо індекс споживчих цін не перевищує 110 відсотків, такий індекс застосовується із значенням 100. Коефіцієнт індексації нормативної грошової оцінки земель застосовується кумуляційно залежно від дати проведення нормативної грошової оцінки земель.

13. Порядок зарахування до бюджетів плати за землю

Плата за землю зараховується до селищного бюджету у порядку, визначеному Бюджетним кодексом України для земельного податку та орендної плати за землю.

Секретар селищної ради

Г.Г.Хомутиник

ПОЛОЖЕННЯ

про збір за місця для паркування транспортних засобів

I. Загальні положення

- 1) Збір за місця для паркування транспортних засобів встановлюється у відповідності до статей 10 та 268 Податкового Кодексу України із змінами, внесеними Законом України „Про внесення змін до Податкового кодексу України та деяких законодавчих актів України щодо податкової реформи” від 28.12.2014р. №71-УІІІ.
- 2) Платниками збору є юридичні особи, їх філії (відділення, представництва), фізичні особи - підприємці, які згідно з рішенням селищної ради організовують та проводять діяльність із забезпечення паркування транспортних засобів на майданчиках для платного паркування та спеціально відведених автостоянках.

2. Об'єкт і база оподаткування збором

- 1) Об'єктом оподаткування є земельна ділянка, яка згідно з рішенням селищної ради спеціально відведена для забезпечення паркування транспортних засобів на автомобільних дорогах загального користування, тротуарах або інших місцях, а також комунальні гаражі, стоянки, паркінги (будівлі, споруди, їх частини), які побудовані за рахунок коштів місцевого бюджету, за винятком площі земельної ділянки, яка відведена для безоплатного паркування транспортних засобів, передбачених статтею 30 Закону України "Про основи соціальної захищеності інвалідів в Україні".
- 2) Базою оподаткування є площа земельної ділянки, відведена для паркування, а також площа комунальних гаражів, стоянок, паркінгів (будівель, споруд, їх частин), які побудовані за рахунок коштів місцевого бюджету.
- 3) Перелік спеціальних земельних ділянок, відведених для організації та провадження діяльності із забезпечення паркування транспортних засобів, в якому зазначаються їх місцезнаходження, загальна площа, технічне облаштування, кількість місць для паркування транспортних засобів, затверджується рішенням селищної ради про встановлення збору.

Таке рішення разом з переліком осіб, які уповноважені організовувати та проводити діяльність із забезпечення паркування транспортних засобів, надається виконавчим органом селищної ради органу державної податкової служби в порядку, встановленому розділом І Податкового кодексу України.

3. Ставки збору

Ставки збору встановлюються за кожний день провадження діяльності із забезпечення паркування транспортних засобів у гривнях за 1 квадратний метр площі земельної ділянки, відведеної для організації та провадження такої діяльності, у розмірі від 0.03 до 0.15 відсотка мінімальної заробітної плати, установлені законом на 1 січня податкового (звітного) року.

4. Порядок обчислення та строки сплати збору

- 1) Сума збору, за місця для паркування транспортних засобів, обчислена відповідно до податкової декларації за звітний (податковий) квартал, сплачується у строки, визначені для квартального звітного (податкового) періоду.
- 2) Платник збору, який має підрозділ без статусу юридичної особи, що провадить діяльність із забезпечення паркування транспортних засобів на земельній ділянці не за місцем

реєстрації такого платника збору, зобов'язаний зареєструвати такий підрозділ як платника збору в органі державної податкової служби за місцезнаходженням земельної ділянки.

3) Базовий податковий (звітний) період дорівнює календарному кварталу.

5. Відповідальність платників і контроль податкових органів

Платники збору несуть відповідальність за правильність обрахунку і своєчасність сплати збору відповідно до чинного законодавства.

Секретар селищної ради

Г.Г.Хомути́нник